

Da Jila "Mummi" blev væk

Af Susanne Møller

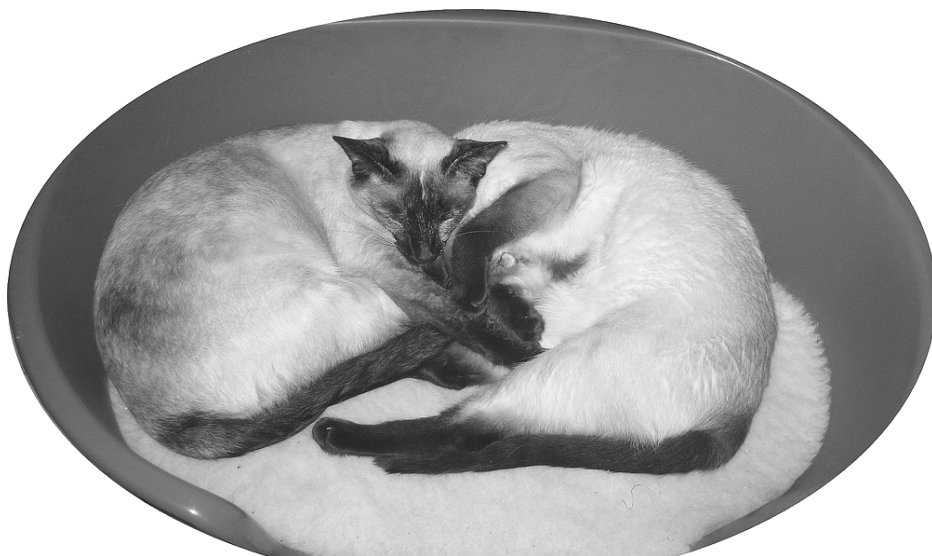
Det var en mørk og stormfuld nat! De sidste kilometer hjem drev sne og slud i tove over de smalle veje. Min far havde været alvorligt syg, så jeg havde boet hos min mor i nogle dage, nu var han heldigvis i bedring. Jeg var meget træt, og min gigt gnavede i hele skroget, men endelig, endelig drejede jeg ned ad grusvejen og ind på gårdspladsen. Der stod Allan, min trykke, dejlige mand og tog imod. Og så, straks jeg stod ud af bilen kunne jeg se på hans ansigt, at der var noget galt: Jila var løbet bort!

Al træthed var væk, jeg tonsede ind og fik gummistøvler og regnfrakke på og løb ud i den mørke nat for at finde hende. Naturligvis ville hun komme, når hun hørte min stemme. Jeg gik og gik og kaldte og kaldte. Det var for sent at spørge naboerne, alle huse lå hen i mørke. Mens jeg gik der, tænkte jeg på det lykketræf, der havde givet mig yndige, rørende lille Jila.

Et halvt års tid tidligere havde vi købt den brunmaskede Johanne, og aldrig havde jeg oplevet noget så vidunderligt som hende. Naturligvis sendte jeg fotos til opdrætteren og berettede om Johannes fortræffeligheder. Efter nogle uger ringede han og tilbød os, at vi måtte få Johannes søster, Jila, da hun var ualmindeligt sky - han ville ikke bare sælge hende til en fremmed.

Og Jila var ganske rigtigt meget, meget sky. Det var kun mig, der kunne røre hende, og det meste af tiden sad hun bag ved bøgerne i reolen og turde ikke komme frem.

Så fandt jeg på at sætte en kattehule af pileflet, foret med blødt teddybear, på spisebordet trykt op i en krog ind mod vinduet. Der sad Jila i mange, mange dage. Hendes utroligt blå øjne lyste derinde, men kun når der var helt stille i huset, kom hun ud og spiste og drak af de skåle, jeg havde sat lige udenfor på bordet. På grund af gigten har jeg min yndlings-vippe stol ved spisebordet, hvor der er plads til

bøger, aviser osv., så der sad vi time efter time efter time, mens Jila betragtede mig - mon jeg ville æde hende?

Efter næsten 14 dage begyndte Jilas søster, den cool Johanne, at synes, at nu skulle den fjogede hule-kat have nogle på ørerne! Når jeg gik væk, hoppede Johanne op og gav Jila nogle ordentlige lussinger. I starten kravlede Jila sammen, men snart begyndte hun at give igen.

Og så kom hun frem, hun sneg sig over på mit skød og spandt og spandt. Enhver bevægelse i stuen, og hendes øjne blev store som te-kopper, men snart fandt hun ud af, at de tre gamle whippet-hunde var bløde og varme at ligge oven på. Og så gik det hurtigt. Jila (Med tilnavne som Hule-uglen, Bel Phegor, Mummi Trolde, Lille Mussebase osv) var over alt, hun snakkede og fortalte mig lange historier om, hvor farligt livet er for en lille kat, og hun og Johanne drønedede rundt på møbler og i gardiner, helst højt, højt op. De begyndte at sove sammen i kurven på det varme badeværelsesgulv om natten og gik på opdagelse sammen i haven.

I vores gang står en høj kommode. Der står skålen med kattekas, så hundene ikke kan nå den. Hver gang (næsten), jeg gik forbi den, fløj Jila op på kommoden og snakkede og skulle nusses.

Nu ved jeg godt, at mange racekatte ikke får lov til at gå frit udenfor, men med tre hunde og 4 huskatte foruden de to "musser", er det håbløst at holde døre og vinduer lukket, og vi har meget langt til den nærmeste asfalterede vej. Vi var naturligvis meget, meget forsigtige i starten, for Johanne og Jila kom fra en lejlighed og havde aldrig været ude i det fri før de kom her. Men det gik altså fint. Indtil den første rigtig grimme vinterdag!

Som jeg gik der i det iskolde, våde mørke, snørede min mave sig sammen i smerte ved tanken om den sarte, forfinede og bange lille Mus, der nu var helt alene ude. Hvor hun dog måtte fryse. Hvor måtte hun dog være bange. "Jila, Jila, Lille Mus!" Jeg kaldte og kaldte, men løb pludselig hjemad, måske, hun var kommet hjem? Men nej. Ingen Jila!

Allan var også ulykkelig, vist mest på mine vegne. Jila havde faktisk allerede været væk i to døgn! Han havde selv søgt og ledt og været inde hos naboer i miles omkreds og bedt dem holde udkik, se efter i udhuse og lukkede rum, måske, hun var smuttet ind et sted og var blevet lukket inde? Det har man jo hørt om.

Endelig måtte jeg udmattet gå i seng for at få lidt søvn.

Næste morgen gik jeg i gang. Jeg ringede til dyreinternater og alle dyrlæger i mange miles omkreds. Jeg satte plakater op med foto og lovning om dusør. Og jeg ledte og søgte og kaldte. Ingen Jila!

De næste døgn var skrækelige. Når jeg vågnede om morgenen, var det med en følelse af stor, stor sorg allerede inden jeg blev bevidst om, hvorfor. Kommoden i gangen fik mig til at tude, hvor jeg dog savnede, at en lille kat sprang op og fortalte mig de seneste nyheder, mine hænder kløede efter at stryge hen over hendes bløde pels.

Efter 4 dage følte jeg, jeg måtte ringe og fortælle opdrætteren det. Hulken- de tilstod jeg, at den lille kat, han havde foræret os for at vi skulle tage vare på hende og elske hende, den var nu borte i den kolde, mørke, våde vinter! "Rolig, rolig", sagde han. "Hun kommer tilbage!" Det beroligede mig lidt.

På 5. dagen snakkede jeg igen med min søde dyrlæge, og han sagde mildt, at nu måtte jeg vist se i øjnene, at hun var død. VRÆÆÆÆL !

Jeg måtte se det i øjnene. Åh, bare vi dog kunne finde hendes lille lig, det var ikke til at holde uvisheden ud!

Opdrætteren ringede igen og sagde: "Hun kommer hjem!". Jeg troede ikke længere på ham.

Om aftenen det 5. døgn skulle jeg ud i den iskolde regn for at se til hestene. Idet jeg åbnede døren lød der et meget ynkeligt "mvræææ" ved have-lågen. "Nu hører du syner", tænkte jeg, men nej! For dér sad min lille skattebasse og lignede én med utroligt dårlig samvittighed. Mon hun nu var velkommen? OM hun var. Jeg skovlede hende op og knugede hende ind til mig og dryppede snot og

tårer i hendes våde pels. Hun var møgbeskidt og stank af dieselolie, og jeg nussede og tørrede hende. Hele familien var helt oppe i skyerne af lykke. Hundene begyndte at gø i kor, men det var for meget for den hjemvendte stakkel, så vi måtte prøve at slappe lidt af og lade som om, alt var normalt. Så jeg satte hende ned på gulvet, men hvad var nu det? Hundene snusede og snusede, og Johanne hvæsede arrigt ad hende. De kunne ikke kende hende, formentlig fordi hun lugtede forkert. Så jeg lukkede hende inde i badeværelset med en skål vand og en stor skål mad, som hun kastede sig over. Og så ringede jeg til opdrætteren. Hans glæde var næsten følelig gennem telefonen.

"Hvad sagde jeg" grinede han, og foreslog, at jeg skulle vaske både Jila og Johanne, så de kom til at lugte ens. Jeg troede ikke, man kunne vaske en kat, men når han nu sagde det, så... Men da jeg kom ud i badeværelset var madskålen tom, og Jila lå i sin seng og sov som en sten. Lidt efter krøllede Johanne sig sammen ved siden af hende. For første gang i næsten en uge sov alle i huset trygt den nat, og Musserne slap for at blive vasket.

Senere fandt vi ud af, at Jila i al den tid havde siddet ovre i naboens fyrekælder, ca. 200 m herfra. Konen havde godt nok set "noget" men troede, det var en rotte ! (!!!!!) Godt, de ikke havde sat rottegift frem! Det var altså på den måde, Jila havde holdt varmen. Heldigvis havde hun været "lidt buttet" inden, for det var jo noget af en slankekur, hun havde været på.

Alt dette er nu snart 4 år siden. Jilas mange kælenavne er endt med at hun hedder Mummi-Trold. Hun er den mest kælnede og kærlige og knus-

elskelige kat i verden (sammen med Johanne, forstås). Men der er ikke mange mennesker, der har set hende. Kommer der gæster, er hun pist-borte. Bortset fra enkelte, som altså ikke er "farlige". Det er aldrig lykkedes mig at opdage, hvordan hun definerer "ikke-farlig". Det kan være nogen, hun aldrig har set før, eller folk, der slet ikke bryder sig om katte (de kommer her nu sjældent mere end én gang). Det kan være mænd eller kvinder, men aldrig børn. Sidste år fik vi en ny hundehvalp. Den er en krudt-ugle, men den er pr. Mummi-definition "ikke-farlig", selv når den træder på hende eller lægger sig oven på hende. Når den drøner rundt i stuen med sin bold, sidder Mummi og betragter den med næsten moderlig stolthed. De sribede misser kan bare komme an, så kan de få nogle lussinger, ka' de! Især Mikke, for hun bliver noget så arrig, det er hyle-sjovt, synes Mummi. Hver aften, når jeg begynder at slukke lysene i stuen, går de to søstre ud i deres kurv i badeværelset og sover trygt op ad hinanden, selvom de måske ti minutter før har taget en ordentlig boksekamp, så naturligvis må jeg fyre op hver aften, selv i en hedebølge, for der skal jo være varme i gulvet.

Så på den måde blev sorg til glæde vendt, og hun levede lykkeligt til sine dages ende. (7 – 9 – 13)

Hilsen Susanne

